

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1Csp/100/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218202254
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8218202254.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 47 967 692, proti žalovanej: Q. P., A.. XX.XX.XXXX, W. XXX XX P. XXX, o zaplatenie 300,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 270,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 270,- Eur od 01.10.2018 do zaplatenia, a to všetko v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanej 80 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 19.10.2018 sa pôvodný žalobca (Poštová banka a.s., ďalej len „pôvodný žalobca“) domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 300,- Eur (istina) spolu s dlžnými úrokmi v sume 331,67 Eur, spolu so zmluvným úrokom vo výške 25,12 % ročne zo sumy 300,- Eur od 01.10.2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 300,- Eur od 01.10.2018 do zaplatenia a spolu s bankovými poplatkami v sume 9,65 Eur a náhrady trov konania.

2. Pôvodný žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že v postavení veriteľa dňa 19.12.2014 uzavrel so žalovanou v postavení dlžníka, zmluvu o úvere č. 1412529925 (ďalej len „úverová zmluva“), ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Obchodné podmienky pôvodného žalobcu pre úvery, ako aj Všeobecné obchodné podmienky pre úvery a sadzobník poplatkov pôvodného žalobcu, prevzatie ktorých žalovaná potvrdila svojim podpisom úverovej zmluvy. Na základe úverovej zmluvy, pôvodný žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníčke úver v sume 300,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v dohodnutej lehote vrátane úrokov, poplatkov a iných peňažných plnení vyplývajúcich zo cit. „Zmluvných dokumentov.“ Vzhľadom na to, že žalovaná svoje povinnosti z úverovej zmluvy riadne a včas nesplnila, pôvodný žalobca (veriteľ) v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zaslal žalovanej upozornenie pred zosplatením úveru z 10.12.2015, ktorým ju upozornil, že je v omeškaní so splatením splátky úveru a keďže aj napriek uvedenému upozorneniu žalovaná dlh neuhradila, pôvodný žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru k 05.01.2016, pričom po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná na jeho splatenie učinila ešte úhradu 14.12.2016, avšak od tej doby žalovaná už nezaplatila žiadnu platbu na splatenie úveru, preto sa pôvodný žalobca domáhal svojho nároku podanou žalobou s tým, že jednotlivé platby žalovanej a spôsob ich započítania sú uvedené v listine označenej ako „Aktuálny stav úveru“ vyhotovenej cit. „... z bankového informačného systému“ so stavom k 30.09.2018.

3. Prílohou žaloby boli: „Zmluva o úvere dobrá pôžička“ z 19.12.2014; Všeobecné obchodné podmienky účinné od 28.06.2014; Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery účinné od 28.06.2014; Sadzobník poplatkov platný od 01.10.2014; listina označená ako „Aktuálny stav úveru ku dňu 30.09.2018“; list adresovaný pôvodným žalobcom žalovanej označený ako cit.: „Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ z 10.12.2015 spolu s poštovým podacím hárkom a list adresovaný pôvodným žalobcom žalovanej označený ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ z 05.01.2016 spolu s doručenkou o jeho doručení žalovanej.

4. Žaloba s prílohami bola za účelom vyjadrenia doručená žalovanej do vlastných rúk 20.11.2018, avšak žalovaná do rozhodnutia okresného súdu ostala v konaní pasívnou a k žalobe sa nevyjadrila.

5. Podaním doručeným okresnému súdu 28.01.2019 pôvodný žalobca (Poštová banka a.s.) oznámil okresnému súdu, že na základe „Zmluvy o postúpení pohľadávok č. III/2018“ uzavretej 20.12.2018 medzi ním (Poštová banka a. s.), ako postupcom a obchodnou spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a.s., ako postupníkom, došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanej z pôvodného žalobcu (postupca) na obchodnú spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s. (žalobca, postupník), pričom v tejto súvislosti pôvodný žalobca navrhol, aby do konania na jeho miesto žalobcu vstúpila namiesto neho obchodná spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s., ktorá s týmto postupom vyjadrila svoj súhlas v podaní doručenom okresnému súdu 01.02.2019. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené listom z 02.01.2019 (podľa predloženého podacieho hárku bol list podaný na poštovú prepravu 02.01.2019, pozn.),

6. Okresný súd uznesením č.k. 1 Csp 100/2018-85 z 13.02.2019 pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že z konania vystúpil pôvodný žalobca (Poštová banka a. s.) a na jeho miesto vstúpila ako nový žalobca obchodná spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s. (ďalej len „žalobca“).

7. V zmysle dodatku č. 5 sp. zn. 1SprR. 5/2019 z 22.02.2019 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bardejov na rok 2019 došlo s účinnosťou od 27.02.2019 k zmene v osobe zákonného sudcu konajúceho a rozhodujúceho v tejto veci.

8. Podaním doručeným okresnému súdu 27.03.2019 žalobca oznámil, že žalovanej predložil návrh súdneho zmiere, podľa ktorého žalobca súhlasí s tým, aby žalovaná splatila svoj dlh voči nemu v splátkach po 20,- Eur mesačne, vždy k 28. dňu v mesiaci, počnúc mesiacom, v ktorom rozhodnutie o schválení zmiere nadobudne právoplatnosť, do budúca pod hrozbou straty výhody splátok.

9. V podaní doručenom okresnému súdu 19.06.2019, žalobca na výzvu okresného súdu, aby preukázal či si jeho právny predchodca (Poštová banka a.s.) pred postúpením mu pohľadávky voči žalovanej splnil povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), žalobca uviedol, že má za to, že označené ustanovenie upravuje iba výnimky z bankového tajomstva a nepojednáva o podmienkach postúpenia pohľadávok s tým, že čisto hypoteticky žalobca uviedol, že ak by aj označené ustanovenie ukladalo povinnosti v súvislosti s postúpením bankových pohľadávok, tak táto povinnosť bola splnená výzvou pôvodného žalobcu z 05.01.2016, ktorá bola zároveň výzvou podľa označeného ustanovenia zákona o bankách s poukazom na to, že žalovaná bola v čase tejto výzvy v omeškaní so splatením svojho dlhu od 25.01.2015 už viac ako 90 dní, preto podľa žalobcu v tomto prípade bola pôvodným žalobcom splnená dikcia označeného ustanovenia zákona o bankách. Prílohou vyjadrenia boli listy, ktorými pôvodný žalobca jednako 10.12.2015 upozornil žalovanú na možnosť zosplatenia úveru pre jeho nesplácanie; jednako ktorým 05.01.2016 pôvodný žalobca úver zosplatil a napokon ktorým 02.01.2019 pôvodný žalobca oznámil žalovanej postúpenie svojej pohľadávky voči nej na žalobcu.

10. Podaním doručeným okresnému súdu 11.11.2019, žalobca oznámil, že žalovaná v zmysle ním navrhovaného zmiere s týmto súhlasila, avšak od doby predloženia jej zmiere 26.03.2019 žalovaná na splatenie svojho dlhu neučinila v zmysle tohto navrhovaného zmiere ani jednu úhradu.

11. V spotrebiteľských sporoch podľa § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v účinnom znení (ďalej len „CSP“) „Súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je

potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.“

12. Podľa § 219 ods. 1 a 3 CSP „Rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.“

13. Okresný súd v danej veci rozhodol a rozsudok dňa 08.04.2021 verejne vyhlásil podľa § 219 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa prvej vety § 219 ods. 3 CSP, za splnenia zákonných podmienok podľa § 297 písm. b) CSP.

14. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie listinnými dôkazmi priloženými v spise a zistil tento skutkový stav.

15. Dňa 19.12.2014 uzatvorili Poštová banka, a.s. ako veriteľ (pôvodný žalobca) a žalovaná ako dlžník „Zmluvu o úvere - dobrá pôžička č. 1412529925“ a to na tlačive majúcom tri časti, pričom v 1. časti, označenej ako „Zmluvné strany“ sú uvedené osobné údaje o žalovanej; v 2. časti označenej ako „Žiadosť o poskytnutie úveru-dobrá pôžička“ je uvedená žalovanou žiadaná výška úveru 300,- Eur, doba splácania úveru 24 mesiacov a žiadosť o splácanie úveru vždy k 25. dňu v mesiaci; v 5. časti, označenej ako „Zmluva o úvere, podmienky úveru, záverečné ustanovenia“ sú uvedené tieto parametre úveru: výška schváleného úveru 300,- Eur, počet mesačných splátok 24, výška mesačnej anuitnej splátky (istina + úrok) 17,- Eur, náklady spojené s poistením 0,- Eur, dátum splatnosti prvej platby 25.01.2015 a každej ďalšej splátky k 25. dňu v mesiaci, dátum konečnej splatnosti úveru 25.12.2016, výška úrokovej sadzby 25,12 % p. a., celková výška nákladov za úver nie je uvedená s tým, že celková čiastka úveru (t.j. istina + náklady) bola 380,37 Eur, RPMN úveru 28,21 % a priemerná RPMN 38,30 %.

16. Listom označeným ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ z 10.12.2015, veriteľ (pôvodný žalobca) oznámil žalovanej, že k 09.12.2015 je v omeškaní so splátkou viac ako 3 mesiace po lehote jej splatnosti s tým, že dlžná pohľadávka je v sume 203,15 Eur, pozostávajúca z omeškanej splátky v sume 187,- Eur, poplatkov vo výške 16,15 Eur a poistného 0,- Eur. Súčasne veriteľ vyzval žalovanú k úhrade dlžnej sumy do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy s tým, že ak nedôjde k jej úhrade veriteľ bude oprávnený v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka úver zosplatiť. Podľa pripojeného poštového podacieho hárku bol list podaný na poštovú prepravu 10.12.2015.

17. Listom z 05.01.2016 pôvodný žalobca oznámil žalovanej, že tak ako ju bol upozornil listom z 10.12.2015, z dôvodu, že si neplnila svoje povinnosti z úverovej zmluvy riadne a včas, sa jej úver stal v celku splatným ku dňu 05.01.2016 s tým, že celkový žalovanej dlh predstavuje suma 403,54 Eur. Podľa pripojenej poštovej doručky bol list doručený žalovanej 11.01.2016.

18. Z listiny označenej ako „Aktuálny stav úveru ku dňu 30.09.2018“ a z jej časti označenej ako „Zaplatené splátky“, vyplýva, že žalovaná na splatenie jej v sume 300,- Eur poskytnutého úveru, splatila pôvodnému žalobcovi iba sumu 30,- Eur a to dvoma splátkami dňa 19.05.2015 sumu 20,- Eur a dňa 14.12.2016 sumu 10,- Eur.

19. Podľa § 290 CSP „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

20. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObchZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

21. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia

upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

22. Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

23. Podľa § 54 ods. 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

24. Podľa § 565 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.“

26. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

27. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

28. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

29. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

30. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.“

31. Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.“

32. Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.“

33. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi žalobcom (ako právnym nástupcom po pôvodnom veriteľovi, pozn.) a žalovanou nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom úverovej zmluvy, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaná pri jej uzatváraní vystupovala ako spotrebiteľ, keďže jej bol poskytnutý úver za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu) pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet jeho podnikania. Žalobca nepopieral postavenie žalovanej v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

34. Na základe preskúmanej úverovej zmluvy, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v súlade s cit. § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca, resp. jeho právny predchodca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver a žalovaná sa zaviazala vrátiť jej poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Keďže zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy.

35. Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto okresný súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa (žalovanej) preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov a to predovšetkým v tom smere či dotknutá úverová zmluva okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahuje aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení cit. § 11 ods. 1 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

36. Skôr než by sa bol okresný súd zaoberal skúmaním zákonných náležitostí dotknutej úverovej zmluvy z 19.12.2014, musel sa vysporiadať s tým, či v danom prípade došlo k účinenému zosplatneniu úveru žalovanej podľa cit. § 565 OZ, podľa imperatívu ktorého k zosplatneniu úveru s jeho zamýšľaným

právnym dôsledkom spočívajúcim v možnosti veriteľa žiadať od dlžníka zaplatenie svojej pohľadávky v celu (naraz) aj napriek pôvodnej dohode o možnosti jej splácania v splátkach, môže dôjsť iba za predpokladu, že využitie tohto inštitútu zosplatenia bolo medzi stranami (veriteľom a dlžníkom) „dohodnuté“. V uvedenom smere, keďže „dohoda“ o ktorej pojednáva cit. § 565 OZ je nepochybne dvojstranným právnym úkonom tak, ako aj akákoľvek iná dohoda, t.j. na jej uzavretie sa vyžaduje výslovný súhlas oboch zmluvných strán a nie iba prehlásenie jednej zmluvnej strany (napr. vo VOP) bez verifikácie napr. podpisom (signom) tohto prehlásenia aj druhou zmluvnou stranou, má okresný súd za to, že na účinné uzavretie takejto dohody aj v tomto prípade, by táto musela byť uvedená buď bezprostredne v úverovej zmluve podpísanej obidvoma zmluvnými stranami, alebo by musela byť uzavretá v inom dokumente taktiež signovanom oboma sporovými stranami na znak ich nespochybniteľného a preukazného súhlasu s touto dohodou, takže v tomto smere, podľa okresného súdu nepostačuje, aby možnosť aplikácie inštitútu zosplatenia v zmluvnom vzťahu bola uvedená iba napr. vo VOP, ktoré sú iba jednostranným prehlásením veriteľa, bez možnosti druhej zmluvnej strany, t.j. dlžníka sa k možnosti využitia tohto inštitútu vyjadriť, napr. jeho podpisom na VOP. Navyše, okrem toho, že každá dohoda je dvojstranný právny úkon, t.j. prejav vôle dvoch zmluvných strán viažuci na seba právne účinky, ktorý prejav vôle by mal byť v tom ktorom jednotlivom prípade kvalitatívne identickým od oboch zmluvných strán (t.j. obidve sporové strany by mali svoj súhlas vyjadriť identicky napr. podpisom, pozn.), musí byť pre jej platnosť táto dohoda uzavretá slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 OZ). Podľa okresného súdu požiadavke určitého a zrozumiteľného uzavretia „dohody“ o možnosti využitia inštitútu zosplatenia podľa cit. § 565 OZ nezodpovedá len prípadná zmienka o možnosti využitia tohto inštitútu veriteľom napr. vo VOP bez toho, aby spotrebiteľ (dlžník) túto možnosť aj verifikoval napr. svojím podpisom, pretože aj prípadné oboznámenie sa so znením VOP spotrebiteľom ešte neznamená, že dlžník s využitím tohto inštitútu aj súhlasí, t.j. že ohľadom jeho využitia sa s veriteľom „dohodol“, ak je tento inštitút navyše veriteľom iba „vpašovaný“ medzi ostatné prehlásenia VOP veriteľa, na ktoré je zo zákona veriteľ oprávnený a na ktoré sa nevyžaduje, tak ako je tomu v prípade zosplatenia, dohoda (zhoda). Preto podľa okresného súdu síce VOP veriteľa, zaväzujú dlžníka aj keď ich nepodpísal, avšak iba potiaľ, pokiaľ sa tieto VOP týkajú iba prehlásení ku ktorým je jednostranne veriteľ oprávnený, t.j. k platnosti ktorých sa nevyžaduje „dohoda“, t.j. slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle obidvoch zmluvných strán.

37. Okrem uvedeného okresný súd podotýka, že už z označenia VOP - „všeobecné“ vyplýva, že ide o všeobecne platné obchodné podmienky, t.j. platné pre neurčité množstvo obdobných prípadov, a teda takéto prehlásenie vo VOP nemožno mať za individuálne dojednané medzi bankou a klientom (spotrebiteľom) v zmysle požiadavky cit. § 53 ods. 2 OZ. VOP sú bankou (žalobcom) dopredu pripravené pre široký okruh jej klientov bez možnosti žalovanej akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na ich tvorbe a ovplyvniť ich obsah.

38. V danom prípade okresný súd zistil, že úverová zmluva z 19.12.2014 neobsahuje dohodu žalobcu resp. jeho právneho predchodcu (veriteľa) a žalovanej (dlžníka), ktorá by žalobcu oprávňovala vyhlásiť okamžitú splatnosť celého dlhu (t.j. dlh „zosplatiť“) a zmluvné strany v tomto smere neuzavreli ani žiadnu inú dohodu predpokladanú cit. § 565 OZ, pričom ako už bol okresný súd uviedol vyššie, v tomto smere by na platné uzavretie takejto „dohody“ nepostačovalo iba jednostranné prehlásenie žalobcu (veriteľa) v Obchodných podmienkach alebo vo VOP, ktoré by bolo iba jednostranným právnym úkonom a nie dohodou vyžadovanou cit. § 565 OZ. Preto okresný súd uzavrel, že kvôli absencii uzavretia dohody medzi veriteľom a žalovanou o možnosti využitia inštitútu zosplatenia úveru, v zmysle zákonného imperatívu vyjadreného v cit. § 565 OZ, tak ani nemohlo dôjsť k účinnému zosplateniu celého úveru z úverovej zmluvy z 19.12.2014, takže splatnosť jednotlivých splátok sa tak nezmenila a tieto zostali splatnými tak, ako to bolo pôvodne dohodnuté v tejto úverovej zmluve, t.j. úver mal byť splatený celkovo v 24-och anuitných splátkach po 17,- Eur mesačne, vždy k 25. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc prvou splátkou splatnou k 25.01.2015 a poslednou splátkou splatnou k 25.12.2016.

39. Vzhľadom na uvedené by tak síce prichádzalo do úvahy posúdenie prípadného premlčania splatnosti jednotlivých splátok úveru osve, avšak v súvislosti s včasnou uplatnenia si žalovaného nároku žalobcom, okresný súd v danom prípade nemohol aplikovať ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka (účinné od 05.12.2018), v zmysle ktorého by bol okresný súd povinným prihliadať ex offio (z úradnej moci) na premlčanie žalovaného nároku, pretože v čase podania žaloby (19.10.2018) toto ustanovenie nebolo ešte účinným a žalovaná v rámci jej práva vyjadriť sa k sporu, námietku premlčania neuplatnila.

40. Okresný súd tiež podotýka, že v procesnom štádiu konania, v ktorom začal vo veci konať terajší zákonný sudca, už okresný súd nemohol prehodnocovať ani otázku splnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v interakcii na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože táto otázka, platného postúpenia pohľadávky z pôvodného žalobcu na aktuálneho žalobcu už bola ako otázka predbežná s právoplatnosťou od 04.03.2019 ustálená právoplatným uznesením okresného súdu č.k. 1 Csp 100/2018-85 z 13.02.2019, ktorým bola titulom postúpenia pohľadávky pripustená zmena subjektu na strane žalobcu.

41. Pokiaľ ide o zákonné náležitosti úverovej zmluvy z 19.12.2014, vykonaním jej prieskumu okresný súd vzhľadom na zistený skutkový stav a citované zákonné ustanovenia dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom je dôvodný len čiastočne.

42. Podľa okresného súdu v úverovej zmluve v prvom rade absentuje zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie doby trvania úverového vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, podľa okresného súdu túto náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (v danom prípade 25.12.2016), a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonomnom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalobca (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Okrem toho, podľa okresného súdu údaj o dobe trvania úverovej zmluvy nie je možné stotožňovať ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 24 splátok), ktorými mala žalovaná jej poskytnutý úver žalobcovi splatiť a to v uvedenom kontexte podľa okresného súdu už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko - dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak doba trvania úverového vzťahu ako aj počet splátok. V tomto smere podľa okresného súdu sa nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalobca (dodávateľ) toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je tiež názoru, že zodpovednosť žalobcu za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], by nebolo možné prenášať ani na plecia spotrebiteľa (žalovanej) s odvolávaním sa na jeho/jej matematické zručnosti a vyspelosť, pretože žalobca (dodávateľ), ktorý podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje.

43. Na tomto mieste okresný súd uvádza, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným

zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanou za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu presvedčivosti svojho odôvodnenia sa okresný súd venoval aj ďalším týmto dôvodom.

44. V úverovej zmluve z 19.12.2014 podľa okresného súdu taktiež absentuje údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie „referenčnej úrokovej sadzby“, na ktorú by bola naviazaná výška úrokovej sadzby (25,12 %) spotrebiteľského úveru a taktiež absentuje náležitosť podľa písm. j) označeného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a to v súvislosti s, v úverovej zmluve uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalobcom (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité. S poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. j), § 19 ods. 1, 2 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platilo by, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen g), i), j) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

45. Ďalej úverová zmluva neobsahuje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to, v akom poradí a sume sa budú splátky žalovanej priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak ako to vyžaduje cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky bude započítaných na splátku úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejماً okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť má byť v zmysle návestia cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch opäť bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie Obchodných podmienok alebo amortizačnej tabuľky alebo splátkového kalendára. Tak či onak, v každom prípade je nepochybné, že priamo v dotknutej

úverovej zmluve táto obligatórna zákonná náležitosť absentuje. Pokiaľ ide o uvedenú náležitosť úverovej zmluvy okresný súd v tomto podpore poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co/50/2015 z 31.03.2016, ako aj na jeho najnovšiu judikatúru sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorých sa Krajský súd v Prešove vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

46. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit. „Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

47. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel okresný súd k jednoznačnému záveru, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. f), i), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch to má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe úverovej zmluvy z 19.12.2014 je bezúročný a bez poplatkov, preto okresný súd v tejto časti (úrokov a poplatkov) žalobu zamietol.

48. Z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, boli všetky žalovanou učené platby započítané v prospech splatenia istiny jej poskytnutého úveru, preto okresný súd priznal žalobcovi voči žalovanej nárok len na zaplatenie sumy 270,- Eur, keďže žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 300,- Eur z ktorého žalovaná splatila sumu 30,- Eur, teda rozdiel predstavuje 270,- Eur (300 - 30).

49. Podľa prvej vety § 517 odsek 1 OZ v znení účinnom ku dňu omeškania „Dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

50. Podľa § 517 odsek 2 OZ v znení účinnom ku dňu omeškania „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

51. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu omeškania „Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

52. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému úroku z omeškania má okresný súd za to, že žalovaná sa so splnením svojho záväzku dostala do omeškania, preto jej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Okresný súd má za to, že z dôvodu konštatovaného neúčinného zosplatnenia úveru by žalobcovi patrili úroky z omeškania z každej splátky a to počnúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti tej ktorej splátky, avšak keďže žalobca si uplatnil úrok z omeškania až odo dňa 01.10.2018, t.j. od prvého dňa mesiaca v ktorom bola podaná žaloba, okresný súd tak v záujme nerozhodnúť ultra petitem priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania v súlade s jeho návrhom počnúc od 01.10.2018 a to podľa v tom čase platných právnych predpisov vo výške 5 % ročne zo sumy 270,- Eur do zaplataenia. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania, okresný súd vzhľadom na vyššie uvedené žalobu zamietol.

53. Podľa § 232 ods. 3 CSP „Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

54. Okresný súd v danom prípade vzhliadol potrebu prihliadnuť na mimoriadnu situáciu v súvislosti s následkami pandémie nebezpečnej nákazlivej choroby, kedy množstvo ľudí prišlo o prácu a nemá pravidelný príjem alebo ho má v zníženej miere za situácie, kedy musia zabezpečovať primárne základné životné potreby, preto okresný súd považuje za odôvodnené v tejto situácii, využiť jemu zákonom dané oprávnenie predĺžiť lehotu na priznané plnenie, a z tohto dôvodu okresný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi jemu prisúdenú čiastku v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

55. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

57. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

58. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplataenia sumy 300,- Eur, pričom úspech mal v časti o zaplataenie 270,- Eur, t.j. úspech mal v rozsahu 90 % a neúspech v rozsahu 10 %, pričom rozsahu neúspechu žalobcu korešponduje na druhej strane úspech žalovanej a opačne. Vzhľadom na uvedené, tak okresný súd v konaní pomerne úspešnejšiemu žalobcovi priznal voči pomerne neúspešnejšej žalovanej aj nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 % (90 % - 10 %). O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov.

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým

protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.